

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštno vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gl. 50 kr., za pol leta 1 gl. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravnštvu v tiskarni sv. Cirila, koroske ulice št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Vabilo k naročbi.

Z mesecem julijem začne se II. polletje in prosimo torej p. n. naročnike, katerim s tem dnevom poteče naročba na „Slov. Gospodarja“, naj se podvzajajo nadalješnjo naročnino doposlati, da se jim ne pretrga ali pa ustavi do pošiljanje lista.

„Slov. Gospodar“ stane do konca leta 1 fl. 30 kr. in do konca septembra pa 65 kr.

Naročnina, nova in zaostala, naj se nam pošlje po poštah nakaznicah, ker so take pošiljatve najbolj ročne.

Upravnštvu.

Na delo za narodno stvar!

Kjer Slovencev moč se v jedno stika,
Pade sila še tako velika!

Katero slovensko sreč ne bi navdušile te zlate besede našega divnega pesnika? Zapomnimo si jih, preljubi Slovenci! Postavili smo jih tu za geslo temu članku, v katerem iskreno vabimo k obilni vdeležbi na XIII. zborovanje »Tiskovnega društva« dne 10. julija v Mariboru. To društvo si je v času svojega obstanka pridobilo nevenljive zasluge za narodno stvar na spodnjem Štajerju. »Slov. Gospodar«, njegovo glasilo, je že dolgo vrsto let glasno doneč zvon, ki budi preljube Slovence v ožji naši domovini k vstrajnemu delovanju za narodne svetinje. Možje, jekleni in nevpogljivi narodnjaki stvarili so z njim močno narodno stranko, ki sedaj čuva in ščiti našo krasno domovino pred vsakim sovražnim napadom. Bili so britki dnevi, ko je naš sovražnik vse sile napel, da bi nas ugonobil. Ni se mu posrečilo. Nasprotno! V narodnem boji priborili smo marsikatero slavno zmago. Pala je trdnjava za trdnjavo; vasi so skoraj že vse očiščene sovražnega duha; po trgih se jasni, zlato solnce narodnega probujenja že veličastno vstaja, kakor megla o poletnem jutru gine in gine nemškutarija, ki je sramota za naša slovenska tla! Le pogledajte naš prelepi slovenski Štajer! Kdo je zasadil naše vinske gorice? Kdo je razgrnil po naših dolinah rodo-

vitna polja in cvetoče vrtove? Slovenci, naši očetje so s svojo nevtrudno marljivostjo to storili. In mi, njihovi potomci, naj bi pa kedaj pustili, da se šopiri po naših krajih narodni nasprotnik, ki se je semkaj utihotopil?! Sramota bi to bila za nas. Ne vrzimo toraj orožja na stran, dokler ne pade zadnja sovražna posadka! Smo premagali eno, naprej! naskočimo z novim pogumom koj drugo!

Dela nas pa čaka še obilo, obilo. Naš nasprotnik je močen. Z nemškutarji, narodnimi odpadniki, ki so med nami, bili bi pač kmalu gotovi, v kratkih letih »pohrustamo« lahko njih vse. A ne pozabimo, da ti naši sovražniki dobivajo pomoč od vseh stranij, denar beračijo celó po Pruskem. Judeževi groši za naše nemškutarske učitelje prižvenketajo jo večinoma iz Berolina, to je od tam, od koder sta Bismarck in Moltke planila na našo premilo Avstrijo ter sta jo, žal, tudi premagala. Mi pa, Slovenci, pomagati si moramo sami. Beračije in klečeplastva pri zakletih sovražnikih ljubljene Avstrije nočemo in ne smemo poznati, naša moč so pravica, postave presvitlega cesarja, ki nam jamčijo ravnopravnost, svobodo in vsestranski razvoj. S to močjo smo že mnogo dosegli, ako Bog da in sreča junaška, dosegli bomo še več. Nikdo pa ne drži križem rok! Mlačnost in malomarnost bila bi naša poguba. Najboljše sredstvo, s katerim se sedaj za narodno stvar največ stori, je tisek: knjige in časopisi. V politični borbi je nam odločen slovenski list tako potreben, kakor voda ribi, brez njega si vspeha in zmage niti misliti ni moči. V dobrem listu naj naš priprosti narod izve, kdo je njegov prijatelj, kdo pa sovražnik; naj se mu razloži, kdo podira njegov časni in večni blagor! Zraven pa naj srka iz takega lista navdušenje in vstrajnost, pogum in požrtvovalnost v narodnem delovanju! Pri zborovanju »Tiskovnega društva« posvetovati se nam bo, kako še nadalje vzdrževati se na doslenji poti. Dolžnost vsakatega narodnjaka je tedaj, da se tega zborovanja vdeleži ter s

svojim dobrim nasvetom koristi narodni stvar. Pred vsem je pa tu potrebno, da smo edini. Sloga jači!

Kjer Slovencev moč se v jedno stika,
Pade sila še tako velika!

Bog, ki nas podpira, ker vé, da se borimo za pravico in resnico, bode z mogočno svojo roko dodelil, da se bodo te besede vresničile! Na svidenje toraj, narodnjaki! —d.

Cerkvene zadeve.

Sveti Pavel, apostol svetá in učitelj narodov.

Njegovo življenje in delovanje opisal Dr. Mihael Napotnik, knez in škof lavantinski. Druga, popravljena in pomnožena izdaja. V Mariboru 1893. Založil pisatelj. Natisnila tiskarna sv. Cirila. Vel. 8°, str. 152.

I. Ako dnes izpregovorim nekaj besedij o knjigi, čije ime stoji na čelu teh vrstic, izpolnim le prijetno dolžnost za »Slov. Gosp.«, kajti v njem se sicer ne bere po gostem o knjigah, ali o domačih izpregovori vendarle včasih, če tudi ne v dolgih razpravah, kje katero besedo. Ne pa tako doslej o tej knjigi. Ona se nam naznanja že za drugo izdajo, toda v teh listih, če se prav spominjam, o nje prvi izdaji ni bilo niti besedice. Kar se je torej zamudilo o nje prvi izdaji, to pa naj popravim, če prav tudi le v kratkih potezah, o drugi izdaji!

Če življenje naše sploh, kakor pravi pesnik, ni praznik, pa je življenje škofa, kakor uči apostol (1. Tim. 3, 1), še le delo, dobro delo — καλὸν ἔργον in se torej človek lahko čudi, od kod še dobijo naš premil. knez in škof časa za knjige; še bolj pa se čudi, ako si ogleda tako knjigo, saj tirja v njej skorej vsaka vrsta čas celih ur ali celo večih dnij, predno se ona izpiše tako, kakor stoji potem v knjigi. In tako knjigo imam sedaj v rokah: Sveti Pavel, apostol svetá in učitelj narodov! V celi knjigi ne stoji nobena misel, nobena beseda zastoj, ampak vsaka je na svojem mestu, na tistem, ki ji dohaja, na drugem pa za-njo ni prostora, ali tudi na robe: nje manjka na tem mestu, če bi je ne bilo. Iz tega pa se že tudi razvidi, da le-ta knjiga ni za bralca, ki išče v knjigi, v listih le zabave, ne pa podučjenja, vspodbujenja. V njej dobimo sicer življenje in delovanje sv. apostola živo pred svoje oči, toda ne tako po vrsti, redoma od rojstva do smrti, kakor se popisuje življenje svetnikov ali drugih velicij mož. Tako življenje apostola mora človek že znati do dobra, ako prime le-to knjigo v roke: v njej se ne popisuje, ampak opisuje se življenje in delovanje apostola svetá.

To pové že ime knjige, pa človek tudi brž vidi, ko pogleda v knjigo. § 1 nam kaže Savla, njegova mlada leta, ali nič ga ne vidimo pri otroških igrah, deških vadbah, mladeniških činih, ampak visoko učeni pisatelj nas peljejo kar h Gamalijelu, učitelju sv. pisma in z njegovih ust srka mladi Savel med sv. modrosti ter se navzame navdušenja za sv. vero, razodeto od Boga po Mojzesu in prerokih. To navdušenje ga drži potlej na mestu, kjer pade sv. Štefan pod kamenjem ter ga pelje proti Damasku, kjer se izpreobrne sam v Pavla. Duhovito § 2 primerja Pavla Savlu; § 3 nam kaže vero, § 4 upanje in § 5 ljubezen sv. Pavla — »teh troje, največja pa je ljubezen« (1. Kor. 13, 13). Kaj sodi sv. Pavel o kršč. veri, že koj iz početka, to nam razjasnjuje § 6: nauk Jezusov je nauk prave svobode in v kršč. cerkvi je prostora za vse ljudi vseh krajev in vseh časov in vseh jezikov.

Zato pa tudi sv. Pavel izpreobrača k malu ves svet (§ 7) ter prehodi vse kraje (§ 8), oznanjeva sv.

evangelje. § 9 pa nas še posebej zanima, ker razpravlja o vprašanji, ali sta si bila sv. Pavel in pagan Seneca, učitelj cesarja Nerona, znana in če sta bila, sta-li si dopisovala? Da je sv. Pavel imel nauka in srce za vsak stan, to nam razkazuje § 10 in s tem se sklene 1. del knjige: apostol svetá. S § 11 se začne 2. del: učitelj narodov in v tem, še bolj pa v § 12 in 13, oziroma 14 prebiramo v duhu liste sv. Pavla in izvemo o njih marsikaj, česar v drugih, morebiti večjih knjigah ne izvemo. Jaz mislim, da bere človek še z večjim veseljem, z večjim pridom duhovite liste sv. apostola, ako prebere poprej le-te §§ v »Svetem Pavlu«. Kdor pa o sv. veri piše, ima v listih sv. apostola dovolj vzgledov, kako naj piše, da pri bralcih svojih doseže, kar hoče. Beseda božja ni, da se vklepa, pa se tudi »ne veže — οὐ δέδετα« (2. Tim. 2, 9).

Slava Bogu. Cerkvene pesmi I. zvezek. Dvajset mašnih pesmij za mešan zbor zložila in izdala P. Angelik Hribar in P. Hugolin Sattner. Cena partituri 80 kr., vsak glas 15 kr. Založil samostan, tiskal R. Milic v Ljubljani. — Večkrat smo že slišali želje, naj se izda 3. del »Cecilije« za dopolnilo mašnih pesmij, posebno za tiste zборе, ki le redko izvajajo latinske maše in potrebujejo torej mnogo več zmir novih pesmij. Tukaj je popolnoma in gotovo ugodno postreženo takim željam. Besede so vzete iz I. dela »Cecilije«, za pevce so pri vsaki mašni štiri kitice natisnjene in sicer: Vstop, slava, evangelije in vera (želeli bi, da bi bila dobila polovica pesmij besede tudi za po povzdigovanji). Sopran in alt sta na enem listu natisnjena, na eni vrsti z violinskim, tenor in bas pa istotako z basovskim ključem. Tipe so velike, tisk sploh lep in jasen. S tem smo popisali zunanjo obliko tega novega zvezka. Kar se tiče notranje cene, ni treba veliko besed; skladbe gg. skladateljev so povsodi dobro znane in pribljubljene; v podobni, tudi za slabejše zборе ne pretežki obliki so tudi te nove pesmi zložene. Želimo še konečno le to, da jih cerkveni zbori tudi pridno kupujejo, cena je primerno res jako nizka. »C. G.«

Mili darovi za družbo vednega česčenja:
Zabukovje 10 fl., Devica Marija v Puščavi 7 fl. 66 kr.,
Cirkovce 16 fl. 74 kr., Šmarije 5 fl., Reichenburg 20 fl.,
Polensčak 13 fl., K. Rop 1 fl., Stari trg 15 fl. 50 kr.

Gospodarske stvari.

Listne uši.

Kakor še nikdar poprej v toliki množini, nahaja se letos po drevesnicah in sadunosnikih listnih ušij. Od vseh stranij slišijo se pritožbe kmetov, da jim ta škodljivka ugonobi sadna drevesa. Najhujše napadene so slive, pa mlada jabelčna drevesa. Nekatera slivova drevesa nimajo ne enega zdravega lista; vse je zasvedrano in postaja žolto in suho. Mladi vršički so večinoma vkončani. Da tako od ušic napadeno drevesce zastaja v rasti, vidno hira in propada, pa tudi sčasoma popolnoma obnemore, umeje se samo o sebi. Sem ter tje se priporoča za pokončevanje uši tobakova voda, v letošnjem »Koledarju« družbe sv. Mohorja pa se nasvetuje naslednji pripomoček, o katerega uspehu se je pisatelj teh vrst sam prepričal. Naj se vzame dve pesti trščic mušjega lesa (Fliegenholz), kateri se dobi v štacunah. Denejo se v lonec, kateri drži do tri litre vode. Na trščice naj se vlije nekoliko vode, ter pusti stati 24 ur. Potem se pridene do 25dg v topli vodi raztop-

ljenega navadnega mila. Vse to skupaj kuha se potem eno uro, da prav dobro prevreje. Potem se prelje v večji lonec, v katerem je 8—10 litrov vode, ter se dobro premeša. Kadar se hoče rabiti, vzame se precej velika skleda z nekaj te tekočine, v katero se vršički z ušicami namakajo. Po izkuhi teh tršič se uši omotijo, s penami od mila pa prevlečejo, da čez malo časa poginejo. Napravil sem si te zmesi in bil sem z uspehom prav zadovoljen. Kjer se ni dalo pripogibati in v skledo namakati, poškopil sem drevesa z vinogradno škropilnico vsak drugi ali tretji dan. Že v 24 urah bile so na namočenih in poškopljenih drevescih vse uši mrtve. Zategadelj bodi vsem posestnikom ta pomoček toplo pripočočen.

Goričan.

Detelja in nje raba.

Pač pogostokrat se vpraša, kako naj se detelja uporablja, ali zelena ali suha. Dasiravno ima zelena klaja deteljina po letu nasproti suhi, posebno pri kravah, precejšnje prednosti, mora se vendar pritrčiti, da ima tudi slabe strani, kakor na primer nejednakomernost in večjo potrato krme, temu se pak more lahko s primernimi sredstvi v okom priti. Največja krivda, ki se pripisuje polaganju zelene detelje, je pač to, da povzroči tako krmljenje ne malo nejednakomernost v klaji. Zelena detelja nima namreč vedno suhih tvarin v isti meri v sebi, posebno pa se spreminja hranilna snov po razni starosti detelje.

Bolj ko je stara, manje ima dušičnatih snovij, več pa snovij brez dušika, največ pa vlaken.

Na drugi strani je dokazano, da detelja ni vsekdar enakomerno prebavna in sicer se ta prebavljivost nekako tako spreminja, da je mlada detelja precej bolj prebavna, kakor starejša. Najbolj je torej, kar nas izkušnja pouči, da se detelja takrat pokosi in zelena porabi, ko najlepše cvete. Brž ko odcvete, že ni več prebavna in nikakor ni pametno, deteljo predolgo na njivi pustiti.

Pomisli ti je še treba, da gre veliko preveč detelje, ako ti se čisto sama živini polagala in če hoče gospodar živino do sitega napasti. Neobhodno je torej še kake druge treba, ki se naj primerno z deteljo meša in tako nekako preveliki potrat krme izogne. Najboljše je rezanico mešati z deteljo in sicer, dokler je detelja mlada, naj se vzame primerno več slame, kakor pozneje, ko postaja detelja starejša. Na enkrat sama zelena klaja z deteljo bi ne bila nikakor zdrava, povzročila bi razna motenja pri prebavanju in pogostokrat celo kako nevarno bolezen.

Kako naj se primerno meša detelja in slama, kažejo nam sledeče številke. Kravam se je nekoliko dnij sama cvetoča detelja polagala in sicer obilno, dokler so je hotele. In tako je n. pr. krava s 405 kg povžila največ 74.5 kg, najmanj 56.2 kg, torej posredno blizu 65.1 kg detelje. Vodene snovi detelje so se vselej določile, ker so se pogosto spremenjavale. Zopet nam pokažejo številke, koliko se je suhega hranila povžilo in sicer ne več, kakor 15.65 kg in ne manj ko 12.05 kg na dan. — Drugokrat pa se je detelja zmešala s slamo in sicer tako, da je bilo slame jedna petina vse klaje. Pri tem porabilo se je na dan okoli 12 kg suhih tvarin. Na 1000 kg žive peze prišlo je 26 kg. — Mleka pa so krave pri obeh slučajih dale skoraj jednako mero in sicer pri krmljenju s samo deteljo 0.96 kg, z mešanico 0.92 kg. In vendar je krma v drugem slučaju mnogo bolj po ceni, kakor v prvem.

Tudi kakovost mleka ni bila jako različna. Pri sami detelji dalo je 100 kg mleka 3³/₄ kg surovega masla, pri mešanici pa nekaj čez 3¹/₂ kg. Ta mala razlika se pač povzroči, ker se pri kravi razloček časa hitro pozna.

(Konec prih.)

Sejmovi. Dne 3. julija v Mariboru. Dne 5. julija na Ptuji. Dne 6. julija v Kaplji in v Spielfeldu. Dne 8. julija pri Sv. Juriju na Pesnici, na Hajdinji, v Pišecah in pri Sv. Emi nad Podčetrtkom.

Dopisi.

Od Sv. Lovrenca v Slov. gor. (Bralno društvo.) Ko sem v števil. 12. »Slov. Gosp.« nekoliko orisal narodno stanje, nisem imel nade, da se bo moja, na koncu sestavka izražena želja tako hitro začela pri merodajnih krogih Juršinskih uvaževati, kakor se je — hvala Bogu — zgodilo. Naše polit. narod. gosp. društvo začelo je vspešneje delovati, kajti imelo je na binkoštni ponedeljek svoje drugo letošnje zborovanje. Tudi to nekaj pomeni in če se ne motim, hoče društvo zopet delavneje postajati. Nočem o tem zborovanju dalje govoriti, ampak opozorim cenjenega čitatelja na vrlo dober dopis iz našega kraja, v 24. števil. tega lista. Gosp. Juršinski je prav mično popisal to zborovanje, oziroma zabavo in konečno tudi z jedrnatimi besedami položil na srca Lovrenčanov nekaj svojih mislij. Najvažnejša točka — tako se vsaj meni dozdeva — bil je nasvet, ustanoviti bralno društvo. Da, tega nam je potreba, kot ribi vode. Ni res, kakor mislijo nekateri, da je naše ljudstvo za društveno življenje še premalo izobraženo, ampak krivda mlačnosti in zaspanosti v narodnem oziru je, da nimamo »pripravnega« društva. Da se za naše dosedanje pol. narod. gosp. društvo ni prebivalstvo dosti brigalo, je uzrok ta, ker še je za polit. društvo premalo godno, kajti preprosti narod mora se vendar na višjo stopinjo narodne prosvete povspeti, če hoče delovati na takem polju, kakoršno pripada polit. društvom. Tudi tukaj moramo delati po izreku: »Od lažjega do težjega«. Najpoprej morali bi imeti bralno društvo, in še le potem lahko nastopi kako politično. Gosp. Juršinski piše: »Udeležba zadnjega zbora je kazala le zaspanost in mlačnost do vsega narodnega dela«. Da ni bila udeležba sijajna, je seveda nekoliko mlačnost in zaspanost kriva, ali vsemu pa tudi ne. Naše ljudstvo je ubogo, pregleda vsak krajcar po večkrat, predno ga izda, kajti ono mora varčiti. Razumljivo je, da potem ne gre rado tja, kjer ne pričakuje sebi primerne zabave. Ker pa je tudi mlačno in zaspano, ustanovimo kmalu bralno društvo, ki naj bo podlaga daljšemu narodnemu življenju. Mislim, da bo zanimanje za bralno društvo med prebivalstvom prav živahno; posebno naša mladina bo prav hlastno segala po knjigah in časnikih. Sicer pa je v prvi vrsti potrebno, da se bralno društvo ustanovi. Torej na delo! Posebno sedaj bil bi za to čas, ko imamo v naši sredini dva mlada, za vsako narodno stvar požrtvovalna moža, namreč č. g. kaplana in pa gospoda učitelja. Še nekaj, skoraj bi pozabil. Ko se ustanovi bralno društvo, naročili si bomo gotovo več slovenskih časnikov, a pozabiti ne smemo nemških. Naša mladina se v III. razredu nekaj mesecev sem prav pridno vežba v blaženi nemščini in ne bo dolgo, da bodo razumeli naši otroci nemške knjige in časnike. S tem, da bodo čitali te edino kulturonosne stvari, povzdignilo se bode naše ljudstvo kar čez noč na zelo visoko stopinjo omike. Čast, komur čast! Lovrenčani, akoravno je naša fara precej daleč od nemške meje, vendar se tudi pri nas nemčuri, in da se to odpravi, bodi nam prva skrb. Pokažite vsi, posebno pa ti, mladina, da si ponosna na svoj jezik, premili slovenski, da ljubiš deželo materino in da deluješ njej v korist. To pa bode pokazali najlepše, če prav obilno pristopite k bralnemu društvu, ki se bajé kmalu osnuje. Naprej zastava Slave!

Iz Prihove. (Napredovanje.) Ob sv. birmi se je na premoženji, telesu in duši veliko zboljšalo pri nas in se sploh povsod zboljša. Naša farna cerkva je bila leta 1887 zmalana, zdaj so jo še bolj olepšali. Izpod zvonice so toliko zemlje izvozili, da je ondi tlak ravno tako visok, kakor v cerkvi, poprej je bil za pol metra viši, odstranili so dvojne razklopotane stopnice in nove vložili. Vrat je šest novih naretil, popravljena je miza Gospodova, kupljeno novo nebo, tepih in nekaj posodve za cerkvo, orglje vglasbene, prenovljeno župnišče in kaplanija, nove so stopnice k cerkvi in železo ob strani, nasipan ves prostor na severni strani cerkve ter pred župniščem, cerkva vsa od zunaj prebeljena. Dela je bilo za celega moža. Dolgo smo zdihovali, da bi se kaj za cesto storilo. Komur so se zobje majali, bi jih bil skorej lahko zgubil, če se je po njej poprej vozil, zdaj je nekaj boljše. Ne more se pa reči, da so bili ljudje nemarni; radi bi bili vozili, pa morajo skoz Konjiško farno v Žiče po kamenje hoditi; od naše cerkve je do tistod, kjer se lomi kamenje, dobrih pet četrtink ure. Upamo; da bote še tisti nekoliko vozov pripeljali v nekatere jarke, ki še niste. — Kar sem naštel, ta popravila ostanejo za dalje časa. Ravno za veseli birmiski dan, koliko so pridni ljudje storili, kar se bo zopet v kraj spravilo! Slavolok so postavili na Vrhohlah, na Prelogah, Križancah, v Pobreži, pri šoli in pri cerkvi, poleg slavolokov so stali mlaji z banderi, in blizo tam so streljali. Kako pretresa človeka bobnenje iz možnarcev, in veselo zvočenje in toliko kinča! Na Prelogah so se poklonili premil. knezoškofu s temi besedami na slavoloku:

Srca pesem slavovita proti nebu se dviguj,
Slavnih vencev krasna kita srečni dan nam oznanjaj,
Ko prevzvišeni vladika, cerkveni knez, Mihael,
Nadpastir naših duš in dika, je na Prihovo dospel.

Mil. knezoškofa smo pričakovali pri šoli. Tam so nas blagoslovili in potem smo molili do cerkve. Ob prihodu v cerkvo so dobro vajene pevke zapele z gladkim glasom: Ecce sacerdos magnus — glej, velik duhoven! Ko so bili otroci izprašani iz krščanskega nauka, smo se razšli. Hvalevredno so se drugi dan ljudje obnašali, da so v cerkvi ostali pri izpraševanju. Čemu se bati svojega višega pastirja! Še več ljudij ima dobiček ob birmi. Opraviti so imeli zidarji, mizarji, malarji, trgovci, ki so blago prodajali, krčmarji, leccetarji, medicarji, peki, birmiski otroci, ki so dobili bukvice, molke, denarja, bolj obleko in obutalo, rokodelci, ki so jim delali: cerkva sploh skrbi tudi za telo, ko priganja za dušo delati, in vsi ti ljudje bi naj cerkvo iz vsega srca spoštovali, ko jim ona toliko koristi in z večim veseljem v njo hodili. Tudi berači se take dni lahko veselijo. Največ se pridobi ob birmi za dušo. Starši in otroci se bolj učijo, da bi znali bolje odgovarjati škofu in vredni postali milosti sv. birmine. Pri sv. spovedi se jim grehi odpustijo, veliko jih pristopi k sv. obhajilu, koliko dobrih sklepov naredijo, da bojo hitreje ubogali, se vestnejše učili, slišijo resnobnejše opominjanje, dobijo bukvice, molke, da bodo lažje in več Boga častili.

Iz Trnovelj. V ponedeljek, dne 3. julija popoldne ob dveh je strela vdarila v uto, kjer se dela opeka, pri posestniku Jožefu Pilihu v Trnovljah. Uta je zgorela, v njej so bili trije delavci pri delu in eden je mimogredoč tam vedril. Vsi štirje so tako srečni bili, da se ni nobenemu nič huđega zgodilo, samo tožijo, da jih glava boli, ter se je vsakemu zdelo, da mu je nekaj na glavo priletelo. Nagle in neprevidene smrti reši nas, o Bog!

Iz Ljutomera. (Središčan o m.) V četrtek, dne 29. junija se je zbralo več zastopnikov gasilnih društev v skupno zborovanje v našem trgu. Vdeležba je bila pičla. Naša slovenska gasilna društva se niso vdeležila, kar je v sedanjih razmerah popolnoma razumljivo. Pač pa so prišli zastopniki Središkega gasilnega društva, ki

je prè tudi slovensko. Dobrosrčni ljudje pravijo, da je Središče naroden trg in mi smo dozdej vedno mislili, da je ondotno gasilno društvo tudi tega duha. A zmotili smo se. Tukaj so Središčanci krepko popevali »Gut heil!«, svoj lep domači »Na zdar!« ali pa »Pomoz' Bog« so brzkone pozabili. Ko jih je Cvensko gasilno društvo povabilo na svojo slavnost, ni bilo niti enega Središčanca. Z veseljem smo jih pričakovali, no danes še le vemo, zakaj jih ni bilo. Prepričani smo, da je v Središči vsaj nekaj prav zavednih narodnjakov, ki gotovo ne odobravajo takega postopanja. Prava narodnost se ne sme kazati v takem polovičarstvu. Tudi tu naj velja: »Svoji k svojim!« Od srca želimo, da bi prišel v Središko gasilno društvo takšen zrel duh, kakoršen živi in se širi po naših tukajšnjih slovenskih. Na dveh stolih sedeti ne zdi se nam možato. Središčanci, bodite ali eno ali ovo; mlačnosti pokažite dveri! Ne dajte se voditi od Ormoških nemčurskih kričočev! »Pomoz' Bog!« a ne »gut heil!«

Iz Makolj. (Birna.) Željno smo pričakovali 16. dan roznika, ker ta dan nam je bila sv. birna napovedana. Že predvečer šli smo v obilnem številu našemu mil. knezoškofu več sto korakov od cerkve naproti. Da smo jih spodobno prejeli, zato so si naš častiti gospod župnik veliko skrbi in truda prizadeli, ter so se višji pastir nm in jim prav srčno zahvalili v svojem prelepem govoru na leci na dan sv. birmine. Njih besede so tako prijazne, prijetne, ganljive in tehtne, da morajo vsakega mlačneža oživiti, zašlega na pravo pot pripeljati in pravičnega v dobrem vtrditi. Daj mili Bog jim obilo blagoslova in ohrani nam jih mnogo mnogo let!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Grof Taaffe se je mudil te dni na Dunaji in pravijo, da je sedaj dognano, kako hoče vlada spraviti stvari na Češkem zopet v pravo tir. Dobro, če le ne bode preveč na levo, na nemško stran! — V našem cesarstvu je neki sedaj za 330 milj. goldinarjev zlatá; to je lepa vsota, ali še vse premala, če hoče vlada izplačevati v zlatu. — Kaj se more vse po sedanjih šolskih postavah goditi, vidi se na Dunaji: tu se okrajni šolski svet ustavlja celo ministerstvu gledé na verske vaje na ljudskih šolah, da-si jih po šolski postavi sme cerkev tirjati.

Češko. Skorej po vsej deželi se obhajajo »ljudski shodi«, ali na njih je navadno tako »živo«, da se skorej vsak sklene — po vojaki in se pozaprè 50 do 90 ljudij. Kam pridemo, če ne bode kmalu konec hujskanja! Ali za to še ni upanja, kajti nekaterim ljudem hujskanje »nese« in bili bi kmalu ob svoj kruh, ko bi se jim zastavilo hujskanje.

Štajarsko. Knezoškof dr. Zwerger še živijo, toda ni več upanja, da ozdravijo: vsak dan pričakujejo odrešenja — »bele žene«. — Po nemškem delu naše dežele so začeli resno misliti na — divje zakone. V nekateri krajih živi več tacih »zakoncev« in župani imajo svoj križ z njimi, toda če ostane župan na poti postave, odpravi že take ljudi ali pred altar ali iz občine. Gosposka stoji na strani županov. Ni pa lahko tudi večje nesreče za občino, kakor so taki ljudje, pripravni za vse hudo.

Koroško. Poleti biva veliko tujcev po raznih krajih te dežele, v novem času pa se vidi med temi največ — krivonosov. Dobrega ti gostje pač ne prinesejo v deželo. — Neslano je govoril poslanec Ghon

na Petrovo pri slovesnosti, v kateri so odkrili pok. škofu P. Funderju spomenik: po misli njegovi ne gre spomenik toliko škofu, kolikor »iskrenemu Nemcu«!

Kranjsko. Koncem tega meseca bode v Novem mestu katoliški politični shod. Dobra in upamo, da tudi srečna misel, kajti živa beseda izda več, kakor mrtva, na papirji! — Slov. čitalnica v Kamniku obhaja dne 23. julija svojo 25letnico ter pripravlja za-njo posebno svečano veselico. — V Ljubljani bodo dne 8. in 9. julija velike slavnosti slovenskih »sokolskih društev«, ali društva morajo naznaniti, če se je vdeležijo, to tudi domači politični gosposki!

Primorsko. Todi je tolika vročina, da so skrčili učenje že skorej po vseh šolah na dopoldne, najprej se ve, da v Gorici, ali tudi na kmetih bode za to več ali manj potreba. — V mestnem zastopu v Trstu so laški »očetje« z veseljem vsprejeli ugovor zoper volitev dveh slov. zastopnikov, ugovarja pa laška stranka in torej se lahko sodi, kako radi bi to volitev ovrgli, ko bi se dalo!

Hrvaško. Urednik »Hrvatske«, Lončević je bil te dni obsojen na 1500 gld. kazni, ker je vzel v svoj list nekaj vrstic o trojedini kraljevini t. j. Hrvatska, Dalmacija in Slavonija. Take kraljevine se bojijo v Budimpešti in zato še je človek le v misel naj ne vzame! Smešen strah.

Ogersko. Ministerstvo Wekerle je čemdalje v hujih kleščah, iz ene strani kalvinci, iz druge pa judje in iz tretje — Lajoš Kossuth. Vsi strežejo pa po oblasti in pustijo ministerstvu le toliko duška, da še je za rabo, dokler še streže njim, njih koristim. Ubogo ministerstvo! — Slovaki so sicer ubožno pa delavno ljudstvo, škoda je za-nje, kajti če še pojde nekaj časa po volji Madjarov, ne bode več dolgo, da to ljudstvo izgine ter se izpremeni v Madjare. Po šolah je vse madjarsko in otroci skorej ne znajo več jezika starišev svojih.

Vunanje države.

Rim. Sv. oče Leon XIII. so pohvalili tovnaj francosko državo, ker varuje kršč. cerkev in nje naprave v jutrovih deželah. To je tudi resnica, ali nje sedanja vlada pač nima uzroka, da to hvalo lasti sebi, kajti ona jo zasluži le ubogo malo!

Italija. V državnem zboru se razpravlja te dni načrt postave o državni banki t. j. zavodu, ki ima pravico izdajati denar, ki velja za vso državo. Doslej je bilo taci bank več, toda ni se bilo na-nje zanesti, ker so delale več denarja, kakor so imele pravico. Vsled tega pa dobi tako pravico le ena banka in sicer v Rimu, ali vlada hoče ji gledati bolj na prste. Če ostane v tem le stanovitna!

Francija. V senatu, gosposki hiši drž. zboru, je minister Dupuy imel une dni slabo uro ter je slišal prav »debele« zato, ker vlada odstavlja take uradnike, ki niso za republiko »vroči«. No republikancu, če ima oblast v rokah, je vse dobro; če je treba, tudi krivica mu služi prav — vse v imenu republike in nje svobode. — V Parizu so nastali poboji med dijaki in redarji, ker so le-ti necega dijaka ujeli in ga sodnji izročili. Več dijakov pa tudi redarjev je ranjenih, zaprtih pa je sedaj že več dijakov. Lep red vam je to!

Anglija. Veliko skrbi ima angleška vlada z mladim khedivom v Egiptu, Abbas-paša. On je nevoljen, da stoji v njegovi državi toliko angleških vojakov, raje bi videl — turške vojaške, če je tujih sploh treba. Angleška vlada pa ni teh mislij in najbrž bode obveljalo njej, turski sultan nima več toliko moči, da bi ustregel khedivu zoper voljo angleške vlade.

Nemčija. Cesar Viljem je odprl v torek novi drž. zbor ter je izrekel željo, da se v zboru vsprejme

vojaška postava, sicer je nevarno za vse blagre, ki prihajajo iz zjedinenja nemških držav v nemško cesarstvo. No, nekaj je že res, toda take sile že le ne bode, saj ima nemška država že doslej primeroma največ vojakov v orožji in potem — tripelaljanca! — Minister za drž. finance, dr. Miquel je dobil red črnega orla za to, ker je srečno dognal — novo davčno postavu. Ali je bilo te postave treba? Menda že, sicer pa ne bode vsled nje manj davkov.

Rusija. Da obiše carevič Konstantin, grêdôč iz Anglije, nemškega cesarja v Berlinu, je gotovo, ali to se neki ne zgodi iz političnih uzrokov. Kdo veruje! — Nova postava nalaga ostre kazni oderuhom, izlasti še taci, ki dajo denar na setvo, potem pa vzamejo žetvo.

Bolgarija. Minister Stambuloč je že predolgo na krmilu vlade in več mož, ki mislijo, da so vredni ministrove mize, se zbéra sedaj iz namena, da se Stambulovu izpodbije ministerki stol in se kateri izmed njih vsede na-nj. No, tega res ni treba, da je Stambulov vedno minister, toda ali bode njegov naslednik bolji? Da dela Stambulov za mlado državico dobro in z uspehom, tega mu ne more nihče odreči.

Turčija. Kakor se kaže, misli sultan tistim armenskimi puntarjem, ki so obsojeni na smrt, prizanesti, ako niso krivi kacih umorov. Taci pa bode menda med njimi le malo, kajti ravno zavoljo umorov so dobili kazneni smrti.

Grecija. V Atenah je več ogerskih profesorjev na potu in njim na čast je tamošnji avstrijski konsul pl. Kozjek priredil veliko kosilo ter so se pri njem z navdušenjem spominjali svitlega cesarja, po čegar dobroti morejo potovati v razširjenje svojih znanostij o grških starinskih in zgodovinskih rečeh.

Afrika. Khedive egiptovski, Abbas-paša, se ni odšel v Carigrad, pojde pa neki gotovo ter mu angleška vlada neki ne zapira poti. Če je le resnica!

Amerika. V Braziliji je treba novega ministerstva in ima predsednik silo, da dobi za-nj sposobnih mož. Če jih ne dobode, položi pa še on svojo čast v »roke ljudstva«. — Razstava v Chicagu ima veliko obiskovalcev in bojda ne bode primanjkljaja.

Za poduk in kratek čas.

S trebuhom za kruhom.

(Dalje.)

Med tem so jima mesta, vasi in hiše migljale skozi okno železnocestnega voza. Bilo je tu popolnoma drugače, ko v Rio de Janeiru. Polje in gozdi so se razprostirali daleč okrog; pri hišah je rastlo sadno drevje, po ravninah je zelenelo žito prav, kakor na Slovenskem, na travnikih se je pasla goved; ob robih gozdnih so se videli ljudje s sekirami. Polagoma je postajala okolica bolj in bolj brezljudna. Kmetije so izginjale in kraj se je razširjal v nepregledne lesove. Vlak je drdral naprej. Nikjer ni bilo cerkvenega stolpa, ne mesta, ne vasi, ne hiše, le postaje so, med postajami pa ni žive duše.

Lovrenc je gledal na vse to in majal z glavo; ni mogel umeti, da toliko sveta pusto leži.

Pretekla sta dan in noč. V jutro sta se peljala skozi gozd, v katerem je bilo drevje ovenčano z ovijalkami, debelimi kakor roke človeške, kar je delalo les tako gost, da bi sekira va-nj sekala le kakor v zid. Končno sta se pripeljala v tihi noči do Barbacene. Tukaj sta morala poizvedeti o poti v Borovlje. Zapustimo ju v tem hipu. Druga doba njiju potikanja s trebuhom za kruhom je bila končana. Tretja imela se je doigrati

v leséh med petjem sekir in težkim delom. Je-li manj bilo ondi solz, trpljenja in nadlog, izvemo skoro.

III.

Življenje naselnikov.

Kaj je bilo Borovlje? Naselbina, ki je imela še le nastati nekje v pragozdu, to je, v takem lesu, v katerem še nikoli ni pela sekira. Časniki in agenti so razglasili vsemu svetu: kdor hoče dobro jesti, dolgo živeti, zdrav, bogat in srečen biti, po smrti pa se gotovo izveličati, naj gre v zemeljski raj ali v Borovlje. Takim obetom in nadejam se je bilo težko upirati. Vrh tega so hoteli graditi tja železnico; naselbina bo torej zvezana z ostalim svetom in ljudje bodo lahko prodali svoje pridelke.

Pogoji so bili tudi jako ugodni. Oral zemlje se je dobil za tri milreese (3 gld.) Plačati je bilo treba brž četrtinko; od ostale kupnine pa le obresti po šest odstotkov. Na te limanice se je vjelo mnogo naseljencev. Zbirali so se v Barbaceni; ali od tod je še bilo malo dalje, kakor iz Maribora v Trst; a kar je še huje, trebalo se je voziti skozi puste kraje, prodirati lesove in prebroditi globoke vode. Nekateri niso hoteli čakati, da bi se zbrala vsa tropa; potovali so posamič in izginili brez sledú; ali glavni tabor je došel srečno in se vštoril sredi lesa.

Prišedši na mesto so spoznali svojo zmoto. Nadejali so se, da najdejo zemljišče razdeljeno na vrte, polje in les; a našli so le gozd, katerega je še bilo treba izkrciti: velikansko drevsasto praprot, palme, bambuse, smreke, jelke, bore, hraste. S to puščavo se ni bilo šaliti, spodej je bila zarastena in prepredena z gosto pahovko; zgorej so se ovijale lijane in prepregale drevo za drevsom ter delale viseče mostove. Kdor se je spustil globlje v to šumo, ni uzrl neba nad seboj in je moral v mraku tavati. Ta in oni naseljencev je pogledal na svojo pest, potlej na sekiro, potem na ono hrastje, ki je bilo nekoliko laktov debelo in vsak je zastokal. Dobro je, če imaš les za kočjo in za kurjavo; ali jeden človek mora po več let trdo delati, če hoče posekati sto oralov lesa, izkrciti štorovje, zasuti jame, in še le potem naj prejme za plug.

Toda ni bilo druge pomoči, kakor delo; zatorej se je že drugega dne po prihodu vsak prekrizal, pljunil v roke, zgrabil za toporišče, vzdihnil, mahnil in usekal; od te dobe se je slednji dan slišalo petje sekir v tem Braziljskem gozdu.

Tabor je stal kraj reke na precej prostranem travniku; tu bi imele stati kočje, sredi pa sčasoma cerkev in šola. Ali do tega je še bilo daleč; sedaj so stali tu vozovi, na katerih so prebivale rodbine naselnikov. Za vozovi so se pasli konji, mule, voli, krave in ovce. Ljudje so spali na vozéh ali pa okrog ognjišč.

Po dnevi so ženske in otroci ostajali v taboru, moški pa so podirali les. Po noči so tulile v gošči divje zveri: volki, risi itd.; posebno strašno je bilo rjoventje opic. Vsa opičja družba je začela ob jednem vreščati in cviliti, da se je daleč razlegalo v tihi noči. Naselniki so se večjidel živili s tem, kar so si nakupili v Barbaceni, namreč: črni bob, krompir, osoljeno meso in farinho.*) Razen tega je imela vsaka rodbina nekoliko ovac. Tako je teklo življenje pri težkem delu.

Pred vsem pa je bilo treba postaviti bajte; in res so v kratkem stale na zeleni trati iz hlodov zbite kočje, krite s skorijo in z drugo smetjo lesno. Nekateri so si napravili šotore iz platna, s katerim so bili pokriti vozovi. Drugi so začeli orati po mestih, kjer ni bila šuma pregosta. Takrat so se v tem gozdu prvič razlegali klici:

*) Farinha je moka, katero delajo v Braziliji iz gomoljev neke grmaste rastline.

»hi, hot!« Sploh pa se je toliko dela navalilo na nasel-nike, da niso vedeli, česa bi se prej lotili: je-li bi si stavili kočje ali pa krčili les. (Dalje prih.)

Smešnica. Nekje, najbrž na Bavarskem, je bila poroka in župnik vpraša ženina: »Ako je vaša prosta in premišljena volja pričujočo nevesto vzeti za ženo, recite: Je!« Ženin se praska za ušesom ter reče potem po malem: »Gospod, to si je pa treba dobro premisliti!«

Razne stvari.

(Preložitev.) Mil. knez in škof ne delijo v dekaniji Nova cerkev zakramenta sv. birme že od 8. do 13. julija, ampak še le od dne 28. julija do dne 3. avg.

(K odborovi seji družbe duhovnikov) dne 20. julija ob 11. uri predpoldne v kn. šk. pisarni oč. gg. odbornike vljudno vabi Predstojništvo.

(Društvenike kat. tisk. društva) opozarjamo na občni zbor, ki se vrši prihodnji ponedeljek v prostorih Slov. čitalnice ob 10. uri dopoldne. Vspored ima važne stvari; zato se gg. društveniki prav uljudno vabijo, da se mnogobrojno vdeležijo zborovanja.

(Posojilnica) pri Sv. Lenartu v Slov. gor. ima v petek, dne 14. julija t. l. ob 10. uri predpoldne svoj redni letni občni zbor ter predloži svojim udom sklepni račun za leto 1892.

(Župan.) V torek je bila volitev župana v Celji ter je dobil g. Gustav Stiger blizo vse glase. »Julče« je torej ostal na cedilu.

(Zahvala.) Neka oseba iz Konjic je darovala za pozidanje nove farne frančiškanske cerkve v Mariboru 1 gld., za kar ji župnijsko predstojništvo izreka ponižno zahvalo.

(Ormoška posojilnica) je imela med dohodki v prvem poluletju letos 25.905 gold. vlog, 60.451 gold. vrnjenih posojil in 4368 gld. obrestij od posojil; med izdavki pa se nahaja: 38.188 fl. izplačanih vlog, 5798 fl. obrestij od vlog in 61.201 gold. danih posojil; vkupni promet znaša 231.077 gld. 76 kr.

(Podružnica) sv. Cirila in Metoda na Ptuji je morala svoj za dne 25. junija nameravan shod pri Sv. Marjeti radi neugodnega vremena preložiti. Vršil se torej ravno tam v nedeljo, dne 9. julija ob vsakšnem vremenu. Prijateljem na znanje z najuljudnejšim vabilom! Načelnništvo.

(Požarna bramba.) Na Petrovo so imele požarne brambe v Ljutomerskem okraju v Ljutomeru »dan«, prišli pa so samo »nemški brambovci« iz Ptuja, Ormoža in — Središča. Načelnik jim je bil nek Steudte iz Ptuja, njegov namestnik Martinz iz Ormoža in tajnik dr. Anza Michelitsch iz Ptuja. Po kratki nazorni vaji v Ljutomeru so »vzleteli« na Vinski vrh ter so tu gasili neki do jutra — grla svoja.

(Okr. zastop.) V petek je bila volitev za okr. zastop v Mariboru iz skupine veleposestva ter so tudi tokrat volili blizo vsi nemškutarske možave; najmanj glasov je dobil »baron« iz Šentilja v Slov. goricah.

(Redko drevo.) Pri Sv. Juriji na Pesnici ima J. Kos jabelko, katera je do tri metre visoka, ali na njej zori troje vrst — hrušek.

(Seno iz Amerike.) Iz Amerike dobimo sedaj že tudi seno in je te dni v Havre prišla velika ladija polna krme stisnjene v velike zavoje.

(Dijaški kuhinji) v Mariboru so darovali gg.: dr. Fran Celestin, profesor na kr. vseučilišči v Zagrebu, dr. Ivan Omulec, odvetnik v Ormoži in Vilibald Venedig, župnik v Središči, vsak po 5 gld.

Javna zahvala.

Dne 14. junija uničil je požar vsa moja poslopja. K sreči bil sem zavarovan pri naši domači banki „Slaviji“. Ta je poslala takoj svojega zastopnika, kateri je pa tako vestno celo škodo cenil, da se mi je cela zavarovalna svota čez teden dnij izročila brez vsega odbitka. Zategadelj štejem si v dolžnost se omenjeni banki javno zahvaliti, ter omenjeni zavod vsacemu najtopleje priporočati.

Vitomerci, dne 21. junija 1893.

Franc Ilešič,
obč. predstojnik.

Jožef Čuček,
kmet.

Zaupni mož v vsaki fari.

Velevažno, čez četr stoletja obstoječe, povsod izvanredno zaupanje in spoštovanje vživajoče domače denarstveno podjetje (poročtevni zaklad znaša čez 20 milijonov kron), čegar glavni sedež je na Dunaji, koje je cesarsko kraljevo privilegirano ter je pod vrhovnim nadzorstvom visoke c. kr. državne vlade in čegar vsestransko priznano blagonsno delo, arje se razteza po vseh pokrajinah naše avstrijske domovine, pooblašča v vsaki fari po jednega zaupnega moža z nalogo pospeševati veje razširjenje tega podjetja v dotičnem kraju.

Razumne, čislane in v denarstvenem obziru popolno zaupanje vživajoče osebe, koje si želijo pridobiti vedno rastoči postranski zaslužek za mnogo let, blagovolijo naj pod znamko „201.191. Graz postlagernd“ več poizvedeti. 10-15

Glavovita

radi svojega učinka, odlikovana radi svojih lastnosti s častno diplomom in zlato svetinjo na razstavi v Londonu in Parizu, z zlato svetinjo v Briselju in Tunisu.

Želodčeva tinktura
lekarja G. Piccoli-ja
v Ljubljani

je vspešno dietetično sredstvo, katero krepek in zdravi želodec, kakor tudi opravila prebavnih organov izbornu pospešuje. 1-12

Izdelaatelj razpošilja jo proti povzetju zneska v zabojih po 12 steklenic za 1 gld. 36 kr., po 55 steklenic (zaboj tehta 5 kg) za 5 gld. 26 kr. Poštino plača vedno naročnik.

Zahvala.

Dolžen sem za pristrčno sočutje in mnogobrojne lepe vence, kakor tudi za preobilno spremstvo v priliki pogreba moje drage, v Bogu zaspale soproge

F A N E

vsem iz bližine in daljave najpristrčnejšo zahvalo izreči.

Hoče, dne 4. julija 1893.

Raimund Wieser.

Leopold Tratnik
v Ljubljani
sv. Petra cesta štev. 27

filiala v Mariboru
Domgasse
št. 1.

se priporoča prečastiti duhovščini in slov. cerkvenim predstojništvom, sploh vsem cerkvenim dobrotnikom za naročila cerkvenih posod in orodja, katere v raznih zlogih, od navadnega svečnika do najfinejše umetno izdelane monštrance itd. izdeluje.

V zalogah

je veliko lepih različnih posod in orodja že izgotovljenih na razpolago, vsako naročilo se vestno in hitro izvrši iz različnih kovin — iz zlata, srebra, bakra, nikla itd.

Staro blago se popravi, pozlati, posrebrni in poniklja.

Ilustrovani ceniki na razpolago. 2-12

4-6 Štajerska deželna

Rogaška slatina,

izvire „Tempelj“ in „Styrija“.

Nova napolnitev v novih zgrajeni natakalnici, kamor se slatina naravnost izliva.

Te glavberjeve solne slatine, katera ni samo izbornu sredstvo proti boleznim prebavnih organov, ampak tudi jako prijetna hladilna pijača, ni zamenjati z drugimi kislinami, katere se prodajajo pod imenom:

„Rogaške“.

Dobiva se pri slatinskem oskrbništvu na Slatini pri Rogatci, kakor tudi v vseh prodajalnicah mineralnih vod, v specerijskih prodajalnicah in droguerijah, ki so na dobrem glasu in lekarnah.

Jajca za valjenje

pravih Brama-kokošij, komad 15 kr., holandskih, črnih z veliko belo kapico, komad 15 kr., houdanskih kom. 15 kr., pravih štajerskih kur, komad 10 kr., minorka komad 20 kr., Langshan 30 kr., puranov 30 kr., srebroyandottes 50 kr., Rammelslohern 15 kr., Cochinchina 25 kr., hamburških Silber-sprenkel komad 25 kr., velikih štajerskih rac kom. 15 kr. Razpošiljam jajca za valjenje le od čistih živalij, katere so čistost večkrat premirane in sem porok za bile že in pravost sort.

Maks Pauly
Köflah, (Štirsko.) 5-5

Kneipp-ova sladna kava

je edino prava v rdečih štirivoglatih zavitkih s podobo župnikovo in tvrdko

Bratje Oelz, Bregenz.

V take kraje, kjer se naši pridelki ne dobivajo, razpošiljamo cenó poštne zavitke po gld. 2-10. 2-15

Založnik
MOLITVENIKOV

vsake vrste,
v slovenskem jeziku.

Z dovoljenjem visoko-
častitega Ljubljanskega
skofijstva.

MAT. GERBER
LJUBLJANA.

Priporočam se
TRGOVCEM

in dam na debelo
30% do 40%
popusta.

Cenilnik je dobiti na
zahtevanje brezplačno.

9-10